

09-11-2001 pigen og andre symboler

Det kan ikke udelukkes, at attentatet mod demokraternes kvindelige kongresmedlem, Gabrielle Giffords og de fremmødte, var politisk motiveret, og at den 22-årige gerningsmand havde medsammensvorne, udtaler politiet i en klar underdrivelse i forhold til det, der burde kunne siges af myndighederne om attentatet.

Et af ofrene for attentatmandens kugler var en [9-11-2001 pige](#). Christina Green hed hun, og var født på dagen for de to tårnes fald i New York. Hun døde efter at være blevet ramt i brystet her 9 år efter sin fødsel.

Attentatet fandt sted 08-01-2011 i Arizona, en republikansk højborg med mange medlemmer af Sarah Palins radikale Teaparty-bevægelse. Sarah Palin har selv sat den kvindelige demokratiske politiker på "sigtekornet" på et kort, med en symbolik der er så tyk, at opfordringen til mord ikke var svært at få øje på.

Med sin fødsel blev Christina symbolet på det liv der opstod på dagen for den største terrorhandling, der endnu er påført USA ude fra. Men hun døde som symbol på nationens indre splittelse, hadet de to fløje imellem, som symbolet på hvor dybt terrorretorikken og antagonismen har revet nationen midt over.

Den kvindelige demokrat var lagt for had før attentatet bl.a. på grund af sin støtte til Obamas sundhedsreform. Attentatmanden beviste med sin terrorhandling, hvor inderligt han var imod sine modstanderes sundhedsreform og sundhed.

Antagonismen, konfliktens symbolik og realitet, er til at få øje på. Bevægelsens semantiske univers er let at genkende, sådan som det er bygget op om sin egen kognitive systemdannelse med konfliktens ideologiske kosmologi som grundstruktur. Man skal være mere end almindeligt blind for sig selv eller sit engagement i det politiske spil, for ikke at se det syge orienteringsmønster for sig, sådan som det kommer til udtryk med attentatet og sådan som det præger højrefløjen ikke bare i USA, men i resten af den vestlige verden.

Sarah Palin og hendes radikale højrefløj er fra nu af tæt associeret ikke bare med sin legitime modstand mod sundhedsreformen, men også med en form for illegitim modstand mod sine modstanderes sundhed.

De amerikanske myndigheders kamp mod terror må nu primært rette deres opmærksomhed mod nationens egen højrefløj, der allerede under Bush d. II bekæmpede terror med tortur (terror). Hvis ikke attentatet rammer højrefløjens selvforståelse, så er den lige så mentalt retarderet og eller fanatisk fikseret i magten for magtens skyld, som de skyldige bag attentatet mod den kvindelige demokratiske politiker er.

Hadet til demokraterne og deres politik er så gennemgribende i visse lommer af USA, at nogle af højrefløjsbevægelsens tilhængere er parat til at bryde demokratiets

grundregel nummer et - forbuddet mod at øve vold mod sine legitime politiske modstandere.

Den amerikanske højreekstremisme og selvretfærdighed har sat sig i et grimt lys. Den realitet, der lever ved bevægelsens indre øjne, er lige så let at indskrive under kategorierne for det syge og det onde, som det er umuligt at sælge attentatet som noget der er til alles fordel.

Højrefløjen er tilbøjelig til at sidestille sundhedsreformen med kommunisme, noget der er lige så slemt som Al Qaida, og på en måde der siger mere om dens patetiske kognitive performance, end om den verden man refererer til.

Herhjemme har regeringen brugt masser af statsmidler til både helt officielt men også fordækt at styrke den private sundhedsindustri med. Imens Obama har bevæget det amerikanske sundhedsvæsen i retning af det danske, har Danmark, med sundhedsminister Lars Løkke Rasmussen i spidsen, brugt løs af statens midler i forsøget på at bygge noget op, der minder om det amerikanske.

Under mottoet; ”hvad der er godt for den enkelte (på liberale vilkår), det er godt for alle”, er midlerne fosset ud af den danske statskasse og over i den private sundhedsindustri. Regeringen har obstrueret rigsrevisionens arbejde med at afdække omfanget, imens man har forsøgt at afsætte privatiseringen af sundhedsvæsenet med forvirringsbegreber og løgn til dem, som aldrig får råd til at betale for ydelserne fra de private sygehuse.

Den danske regering går slet skjult ind for en form for socialdarwinisme, en slags ”[sundhed for de bedst egnede](#)”, som man nu bevæger sig bort fra i USA med Obamas sundhedsreform.

[Konfliktens realitet](#) afslører sin helt egen symbolik i disse år. Polariseringen og den fordømmende socialdarwinisme afslører sig mere eller mindre eksplicit i de højre-radikale og ultraliberalistiske bevægelser i den vestlige verden. Resultatet er bl.a. terroranslag kommende fra de kanter af samfundet, som har taget kampen for yttringsfriheden og terrorbekæmpelsen mest i sin mund i forsøget på at legitimere sig selv og sine magttiltag gennem statsapparatet.

Her hjemme afslørede en [kommissionsundersøgelse](#), nedsat af Poul Nyrup Rasmussen, efter mere end ti års arbejde, at de danske efterretningstjenester, PET (politiets efterretningstjeneste), med de skiftende regeringsbærende partiers velsignelse og i strid med det der var officiel politik, havde registreret helt legitimt politisk aktive på venstrefløjen op gennem den kolde krig.

I kampen mod den ondskab, som man af ideologiske grunde har set for sig i sin kamp for det gode, har de engagerede altid haft tilbøjelighed til at ende op som det inkarnerede udtryk for selve ondskaben eller de illegitime former for magtudøvelse, som man forsøger at legitimere sin illegitime magtudøvelse med.

Hvis man fra 1968, hvor den daværende radikale statsminister, Hilmar Baunsgaard, sagde god for den uofficielle registrering af op mod 300 000 lovligt politisk aktive danskere på venstrefløjen, havde været klar over denne praksis i offentligheden, eller hvis det var kommet til offentlighedens kendskab på et eller andet tidspunkt i perioden herfra og frem mod den kolde krigs afslutning, så ville en af de skiftende regeringer, som da var ved magten, havde mistet sin politiske opbakning øjeblikkeligt. Man kan af samme grund sige, at de regeringer, der har siddet i perioden, har siddet der på et falskt folkeligt mandat, og at det danske folkestyre af samme grund har savnet legitimitet i perioden. Der er tale om en sandhed, der rammer partierne de radikale, socialdemokratiet, de konservative og venstre¹.

Forældrene til den lille 9-11 pige har allerede givet udtryk for håb om, at hun, som offer for det had, der er opstået i det amerikanske samfund, kan blive symbol på behovet for besindelse. Til det kan man tilføje, at det er hun allerede, og at hvis hun skal blive mere end et symbol, så forudsætter det, at de, der har slået mest på terrorretorikken og statsmagtens ret til at krænke og indskrænke borgernes frihedsrettigheder, under dække af hensynet til selv samme, åbner øjnene for resultatet af deres fremfærd.

Pressen har faktisk vist sig i stand til at se attentatet i Arizona som resultat af en mere udbredt form for tankestruktur, til udtalt ærgrelse hos Palin. Det er ikke helt, som da den høje blonde svensker skød løs på indvandrerne i Skåne, ind til han blev pågrebet. Her var man helt med på den linie, som Palin forsøger at italesætte om attentatet i Arizona, når hun taler om et isoleret fænomen, ”en enkelt gal mands værk” og isolerede ansvar for egne handlinger.

Viljen til at se attentatet som resultat af et mere udbredt og generelt orienteringsmønster, en bredere kognitiv praksis, der f.eks. også knytter sig til forsøget på at legitimere oliekrigen i Irak og terrorbekæmpelsen, begynder måske at indtræffe, selv om man ved, at opretholdelsen af den nuværende politiske magtfordelingen er betinget af netop den ekstreme polarisering i og omkring illegitime kombattanter og andre former for dæmonisering af legitime politiske modstandere. Højrefløjen er skredet til dæmoniseringen af sine modstandere, men attentatet i Arizona viser, at man risikerer performativt at se sig reduceret til den ondskab, som man hævder at ville til livs med sin selvretfærdige kamp for det gode.

---

¹ Det anfægter så bredt politisk, at det er tabu i den italesatte orden, der såvel i dag som den gang er identisk med de selv samme økonomiske og politiske interesser. Forskellen mellem de partier, som har siddet ved magten op gennem den kolde krig, og som reelt kun var truet af en mere radikal venstrefløj i perioden, er minimale, og det er de samme grupper som stadig sidder ved magten og bestemmer via sin indflydelse på massekommunikationen. Dette kronikforslag, ville aldrig blive antaget i nogen dansk avis, uanset hvor højtideligt man hævder at gå ind for ytringsfriheden og retten til at sige alt om alt. Selvkritikken og selverkendelsen i massemedierne i forhold til deres egen rolle larmer ved sit fravær. Det faktum at de siddende, som stadig sidder ved magten, i perioden under den kolde krig, har hersket bl.a. ved hjælp af efterretningsmetoder og registreringer af politiske modstandere, der minder og østblokkens daværende metoder, det vil aldrig få lov til at blive formuleret i et forum, som når bredt ud.